

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.047 van 20 juli 2000
in de zaak A. 75.400/VII-15.793.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. WALLEYN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Pakistaanse nationaliteit, op 20 augustus 1997 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 13 juni 1997 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde
laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 juni
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
R. LAMRABET die, loco Advocaat L. WALLEYN verschijnt
voor de verzoekende partij, en van Advocaat E.
MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens
van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX (/ 1966), van Pakistaanse
nationaliteit, vraagt op 13 juli 1992 om erkenning van
de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 28 maart 1997 door
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene verklaart L. a. te zijn, afkomstig
van Azad Kasjmir. Op 26 januari 1992 werd hij in
zijn winkel aangevallen door soenni's. Terwijl hij
zichzelf poogde te verdedigen, verwondde hij één
van de aanvallers met een mes. Deze diende klacht
in en dezelfde dag werd hij gearresteerd. Eén maand
later kwam hij vrij na betaling van vijfduizend

roepies borg. Op 31 maart 1992 voerde dezelfde groep een nieuwe aanval uit. De winkel werd in brand gestoken en er werd met stenen gegooid. Hierbij werd het éénjarig neefje van betrokkene gedood. Het jongetje werd begraven te Lahore, aangezien de familie het te gevaarlijk achtte de begrafenis in Bhimber te houden. Na deze gebeurtenissen besloot betrokkene het land te verlaten. Op 19 april 1992 verliet hij Pakistan in Karachi richting Rome. Op 12 juli 1992 verliet hij Italië en diende op 13 juli 1992 een asielaanvraag in te België.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal in de fase van het dringend beroep oordeelde dat een verder onderzoek noodzakelijk was, blijkt nu dat betrokkenes relaas een aantal tegenstrijdigheden bevat die zijn geloofwaardigheid aantasten. Zo verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanval van 20 januari 1992 het gevolg was van zijn protest wanneer de moslims de begrafenis van zijn overleden neefje niet toelieten te Bhimber. Op het Commissariaat-generaal verklaart hij echter dat het neefje gedood werd tijdens de aanval van 31 maart 1992.

Verder spreekt betrokkene zich tegen m.b.t. de naam van het overleden neefje (Y. M. of T. A.), de reden waarom het neefje in Lahore begraven werd (de begrafenis werd geweigerd of de familie achtte het te gevaarlijk), het bedrag van de betaalde borgsom (tienduizend roepies of vijftienduizend roepies) en de gebeurtenissen van 31 maart 1992 (brandstichting van de winkel met daaropvolgende doodsb bedreiging of brandstichting en moord op neefje). Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene een document naar voor brengt m.b.t. zijn borg. Dit document vermeldt een som van honderdduizend roepies, in tegenstelling tot de vijftienduizend of tienduizend roepies door hemzelf aangehaald. Dit tast de geloofwaardigheid van zijn relaas en het document verder aan. Verder brengt betrokkene een aanhoudingsbevel naar voor. Krachtens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wordt een aanhoudingsbevel niet afgeleverd aan de raadsman noch aan de familie. Ook dit tast de authenticiteit van het document aan.

Gezien al het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan de oudere voorgebrachte documenten."

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 10 april 1997 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 6 mei 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse kamer dit beroep "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 30 mei 1997.

Op deze zitting wordt verzoeker, bijgestaan door zijn toenmalige raadsman, gehoord.

1.5. Op 13 juni 1997 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

1.6. Deze beslissing rust op volgende motivering :

"Overwegende dat appellant voorhoudt sedert zijn geboorte Ahmadiyya te zijn, behorende tot de Lahore groep; dat hij woonachtig was in Bhimber alwaar hij eigenaar was van een winkel; dat leden van de Injaman-e-Sipia Sahiba-groep op 26 januari 1992 wilden overgaan tot een gewelddadige sluiting van zijn zaak; dat hij zich met een mes verdedigde waarbij hij een belager neerstak; dat tegen hem een strafrechtelijke klacht werd neergelegd en hij nog dezelfde dag werd gearresteerd; dat hij op 26 februari 1992 op borgtocht werd vrijgelaten; dat hij op 31 maart 1992 opnieuw door dezelfde groepering werd aangevallen waarbij zijn winkel in brand werd gestoken en zijn éénjarig neefje T. A. de dood vond; dat de familie voornoemd kind diende te begraven in Lahore daar de begrafenis te Bhimber door een toegestroomde menigte moslims werd verhinderd; dat de Pakistaanse overheid hem tegen deze aanhoudende pesterijen niet kon of wenste te beschermen; dat hij op 19 april 1992 aan boord ging van een vliegtuig met bestemming Italië waaruit hij op 12 juli 1992 via Frankrijk doorreisde naar België;

Overwegende dat aan het relaas van appellant geen geloof kan worden gehecht;

Dat appellant bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juli 1992, enkele maanden na de door hem voorgehouden feiten en dus recent in het geheugen, stelt dat zijn neefje Y. M. in januari 1992 was overleden en dat moslims weigerden het kind op de begraafplaats te laten begraven; dat hij hiertegen protesteerde; dat op 31 maart 1992 dezelfde groep moslims als deze die hem reeds op 26 januari 1992 hadden lastiggevalen, bij zijn afwezigheid zijn winkel in brand staken en aan zijn vader duidelijk maakten dat ze appellant zouden ombrengen;

Dat appellant bij zijn verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal op 14 februari 1996, vier jaar na datum der feiten, het chronologisch verloop van de gebeurtenissen wijzigt en deze nuanceert; dat zijn neefje T. A. bij de brandstichting van 31 maart 1992 door de aanvallers met een steen werd doodgegooid; dat hij in Lahore werd begraven omdat het in Bhimber te gevaarlijk was;

Dat appellant ter zitting weliswaar de twee namen van voornoemde neef verklaart door te stellen dat Y. M. een koosnaam is voor T. A.;

Dat appellant in het door hem op 13 juli 1992 ondertekende verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken de borgsom betaalt voor zijn vrijlating op 26 februari 1992 bepaalt op 10.000 roepies daar waar hij bij het voormelde verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal gewag maakt van een borgsom ten bedrage van 5.000 roepies;

Dat appellant ter zitting deze tegenspraak poogt te neutraliseren door voor te houden dat hij 5.000 roepies diende te betalen aan zijn advocaat en 10.000 dollar, niet roepies, als borgsom;

Dat appellant echter ter zitting het bedrag van 100.000 roepies dat als borgstelling fungeert op een door hem bijgebracht document niet kan verklaren;

Overwegende dat appellant geen aannemelijke verklaring kan geven waarom hij geen asiel heeft gevraagd in Italië of Frankrijk, landen die het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 hebben geratificeerd;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van voormeld verdrag kan worden in aanmerking genomen;

Overwegende dat geen van de door appellant bijgebrachte documenten vermag afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen,".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 57/12, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de gemachtigde bijzitter van de eerste kamer in de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen als alleenrechtsprekend lid het beroep heeft behandeld en heeft afgewezen, hiermee bevestigend dat het beroep kennelijk ongegrond was in de zin van artikel 57/12, vierde lid, van de Vreemdelingenwet; (...)

terwijl, artikel 57/12, vierde lid van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat het beroep "kennelijk ongegrond" moet zijn; dat dit lid in de Vreemdelingenwet in 1993 werd ingevoegd om de vlotte werking van de Vaste Beroepscommissie te waarborgen, waarbij in de Senaatscommissie werd opgemerkt : "Indien het dossier laattijdig is, geen middelen bevat of niet aanwijst waarom de beslissing moet worden hervormd, kan het aangewezen zijn alleen te oordelen. Indien de enige rechter omwille van nieuwe elementen ter zitting meent dat een grondiger behandeling noodzakelijk is, moet hij verwijzen naar een kamer met drie rechters."; dat deze wetsbepaling bijgevolg strikt dient te worden toegepast, met name wanneer inhoudelijk geen middelen naar voor worden gebracht tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat in casu het verzoekschrift strekkende tot hoger beroep van 9 april 1997 omstandig was gemotiveerd, zowel wat betreft de weerlegging van de zogeheten tegenstrijdigheden in de data en borgsom (p. 2-3 van het verzoekschrift) als de interpretatie van het Vluchtelingenverdrag (p. 3-5 van het verzoekschrift); dat bij het verzoekschrift daarenboven een beëdigde verklaring van zijn vader en Pakistaanse advocaat was gevoegd ter bevestiging van de gebeurtenissen; dat de bijzitter, door eenvoudige overname van

de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstellingen, geen acht heeft geslagen op de in het verzoekschrift opgenomen elementen, noch op de verklaringen terzake door verzoeker op de zitting gedaan en bijgevolg ten onrechte de zaak als kennelijk ongegrond heeft afgewezen; dat de bijzitter daarenboven zijn beslissing niet kan steunen op het feit dat verzoeker niet in een ander land asiel heeft gevraagd aangezien de plaats van de asielaanvraag enkel en alleen een betekenis kan spelen in de ontvankelijkheidsfase, onder meer voor de toepassing van het Schengen-verdrag, en het Vluchtelingenverdrag van Genève een vluchteling niet verplicht om asiel te zoeken in het eerst mogelijke asielland;

2.1.2. Overwegende dat verwerende partij antwoordt dat er geen wetsbepaling voorhanden is waarin wordt bepaald dat een beroep uitsluitend als kennelijk ongegrond kan worden beschouwd indien het dossier laattijdig is, geen middelen bevat of niet aanwijst waarom de beslissing moet worden hervormd; dat de door verzoeker vooropgestelde "strikte" interpretatie van artikel 57/12, vierde lid, van de Vreemdelingenwet geen steun vindt in de bewoordingen van dit artikel;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de verwerende partij voorbijgaat aan de wil van de wetgever om een onderscheid in behandeling te maken tussen twee soorten beroepen : enerzijds de beroepen die louter formeel, zonder enige motivering en met uitsluitend dilatoir effect worden ingesteld en anderzijds de beroepen die ook materieel zijn gemotiveerd met weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing; dat eerstgenoemde beroepen zo snel mogelijk als kennelijk ongegrond worden

afgehandeld; dat laatstgenoemde een beoordeling van de erkenningsaanvraag ten gronde veronderstellen en het onderzoek door een voltallige kamer verdienen; dat zodra een beoordeling ten gronde zich opdringt d.i. wanneer middelen in het beroepsschrift zijn geformuleerd die aanwijzen waarop de beslissing moet worden hervormd, de voorzitter of de gemachtigde bijzitter de zaak voor verdere behandeling moet doorverwijzen naar de voltallige kamer;

2.1.4. Overwegende dat artikel 57/12, vierde lid (oud), thans artikel 57/12, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

"Wanneer de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter, na inzage van het verzoekschrift, oordeelt dat het beroep onontvankelijk of kennelijk ongegrond is, kan hij het beroep zelf behandelen als alleenrechtsprekend lid. Indien na behandeling blijkt dat het beroep noch onontvankelijk noch kennelijk ongegrond is, verwijst het alleenrechtsprekend lid de behandeling van het beroep naar een drieledige kamer.";

dat de stelling van verzoeker dat de zaak enkel door het alleensprekend lid kan worden behandeld wanneer tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal geen middelen naar voor worden gebracht niet kan worden gevolgd omdat ze erop neerkomt dat het alleensprekend lid zich enkel over onontvankelijke beroepen zou kunnen uitspreken, terwijl het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is geweest dat dit lid ook kennelijk ongegronde beroepen zou behandelen; dat het begrip "kennelijk ongegrond beroep" enigszins verduidelijkt werd tijdens de bespreking van het ontwerp, dat de wet van 6 mei 1993 is geworden, in de Kamercommissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt; dat de Minister bij die

gelegenheid verduidelijkte dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer "de reden (die tegen de beroepen beslissing) wordt aangevoerd kennelijk ongegrond is" en dat het de Vaste beroepscommissie toekomt te oordelen of dit al dan niet het geval is (zie Parl. St., Kamer, 1992-1993, nr. 903/5, p. 60-61); dat een beroep met andere woorden kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat derhalve een zelfs omstandig gemotiveerd beroepsschrift door een alleensprekend lid kan worden behandeld indien de erin vervatte argumentatie en de erbij gevoegde stukken niet tot een andere beslissing in beroep kunnen leiden; dat de motivering van de aangevochten beslissing nergens doet blijken dat de tegen de beslissing van de Commissaris-generaal aangevoerde middelen tot enige ernstige twijfel aanleiding gaven; dat de gemachtigde bijzitter zijn beoordelingsbevoegdheid dan ook niet te buiten is gegaan toen hij het beroep van verzoeker als kennelijk ongegrond verwierp; dat het middel in zoverre het betrekking heeft op het niet-beantwoorden van de in beroep voorgedragen elementen samenvalt met het tweede middel; dat dit bezwaar zal onderzocht worden bij het onderzoek van het tweede middel; dat de overweging in verband met het niet aanvragen van asiel in Italië of Frankrijk niet het enige motief van de aangevochten beslissing is en duidelijk ten overvloede wordt aangevoerd; dat de bestreden beslissing voldoende geschraagd wordt door de verwijzing naar enkele belangrijke tegenstrijdigheden in de opeenvolgende versies van verzoekers verklaringen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 149 van de

Grondwet en artikel 57/21 (lees artikel 57/22) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doordat de Vaste Beroepscommissie het beroep als kennelijk ongegrond heeft verworpen zonder te antwoorden op de argumenten aangehaald in het verzoekschrift tot hoger beroep en het daarbij gevoegde stuk; dat terwijl, artikel 149 Grondwet het algemeen principe voorschrijft dat elk vonnis met redenen is omkleed, hetgeen expliciet is bevestigd voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in artikel 57/21 van de Vreemdelingenwet; dat motiveringsplicht veronderstelt dat het rechtscollege antwoordt op de argumenten en elementen die door de appellant worden naar voor gebracht tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Vaste Beroepscommissie zich hierbij niet mag beperken tot een overname van slechts twee tegenstrijdigheden aangehaald in de bestreden beslissing, zonder zich uit te spreken over de stukken die de appellant heeft voorgelegd, zowel voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bij zijn verzoekschrift tot hoger beroep;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing naar behoren heeft gemotiveerd door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die haar deden besluiten de asielaanvraag als ongegrond af te wijzen; dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave van de opgegeven feiten bevat om te besluiten dat in onderhavig geval geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, zodat geen elementen kunnen worden weerhouden die doen blijken dat zijn leven of vrijheid zodanig in gevaar was dat hij zijn land uit vrees voor vervolging in de zin van

de vluchtelingenconventie verliet; dat de Vaste Beroepscommissie geen enkele twijfel laat bestaan over de gronden tot afwijzing van het verzoek; dat de motiveringsplicht niet meebrengt dat alle stukken van het dossier in de bestreden beslissing moeten worden besproken;

2.2.3. Overwegende dat het tweede middel er zich toe beperkt te beweren dat de Vaste Beroepscommissie niet op de door verzoeker naar voren gebrachte argumenten en stukken heeft geantwoord; dat dergelijke algemene bewering niet volstaat nu in het verzoekschrift op concrete en voldoende nauwkeurige wijze moet zijn uiteengezet hoe het rechtscollege de verplichting om de middelen van de partijen te beantwoorden heeft miskend; dat de verzoekende partij nalaat aan te wijzen op welke punten van haar verweer niet werd geantwoord en welke voorgebrachte stukken werden genegeerd; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, na beraad, op twintig juli tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN,
K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.